

Entre la premsa escrita, la digital i les xarxes socials:

LA NOVA COMUNICACIÓ

Montserrat Nadal,
coordinador de Pissarra

La primera taula rodona de les Jornades es titulava “Entre la premsa escrita, la digital i les xarxes socials: la nova comunicació”. Va comptar amb la presència de Cristina Ros, directora de l’*Ara Balears*; Miquel Serra, director del diari *Última Hora*, des de 1996 director del *Diari de Balears*, que va ser el primer diari en català fet a les Balears; Joan Riera, sotsdirector del *Diario de Mallorca*; Francesc Viadel, sociòleg, professor de la Universitat Blanquerna i periodista de *La Veu del País Valencià*; i Benjamí Villoslada, director de desenvolupament tecnològic del Govern de les Illes Balears i un dels pares de la xarxa social “Menéame”. El moderador de la taula rodona va ser el periodista Jaume Oliver.

La idea d’aquesta taula, segons va ex-

pressar el moderador, era en primer lloc deixar que els convidats ens fessin una radiografia de com veuen l’estat de la premsa escrita en català.

Cristina Ros, directora de l’*Ara Balears*, exposà la primera discussió: en paper o digital? Comentà que la tria de l’*Ara Balears* ha estat fer en paper els caps de setmana, un tipus d’edició que es manté estable mentre, per la seva banda, les consultes a

internet han augmentat. La periodista digué que editar un diari en català és una tasca heroica per les raons següents: perquè no hi ha hagut polítiques de promoció dels mitjans en català; i perquè l’escola ha alfabetitzat, però han mancat polítiques de llengua amb objectius com fer país, amb la llengua no com a bandera, sinó amb la intenció de fer-ne una llengua d’ús; o el de crear un diari de reconeixement, un diari

que pren posició davant els atacs a la llengua, la memòria històrica, o com millorar el país.

Esmentà també que com que els diaris han nascut en un moment de política adversa i encara hi falta una política de país, hi manca compromís social.

Francesc Viadel, sociòleg, professor de la Universitat Blanquerna i periodista de *La Veu del País Valencià*, començà la seva intervenció dient que als anys seixanta hi va haver intents de crear mitjans en català, com per exemple revistes com *Saó* (anys setanta). És l’època del naixement d’una revolució política i cultural amb representants com Raimon, Ovidi. Amb la Transició apareix el PSPV, la Llei de Normalització i el Canal 9, que va néixer bilingüe; però amb el Partit Popu-

lar arriba el destarotament, la Televisió es castellanitza completament, apareixen les sèries amables, l'humor és poc corrosiu, els concursos, i, finalment, arriba el tancament. L'únic cas, juntament amb la Televisió grega, de televisió pública que tanca. A hores d'ara resisteixen *Saó*, *El Temps*, i apareix l'oportunitat del ciberespai que obri moltes possibilitats.

Viadel comentà que *La Veu del País Valencià*, que rep 140.000 visites al mes, pretén esser la veu del país, no com *VilaWeb* que pretén esser la dels Països Catalans. També esmentà que ara ha arribat un canvi de govern, després d'haver patit vint anys de Govern popular, i que continua havent-hi dificultats per reobrir el canal públic. Mentrestant, el Govern de la Generalitat espera els resultats de les negociacions posteriors al 20D, per a possibles canvis de coalicions de govern.

Acabà la seva intervenció dient que l'espai dels mitjans de comunicació en català lluita contra l'aspecte sociolingüístic, *-La Veu té lectors joves que no llegeixen paper-*, i contra els recursos. El que ens cal és aprendre a ser autosuficients.

Miquel Serra, director d'*Última Hora*, exposà que cal distingir entre els mitjans públics i els privats. En aquests darrers en català, tot són problemes, mentre que en castellà tot va a favor. És el cas del *Diari Balears*, que aconseguí premis importants, que era un bon producte, però que sempre va anar contra corrent. Comentà que, en aquests fets, creu veure-hi problemes de manca de cultura.

Des del cantó positiu, esmentà el cas del *Sóller*, una publi-

cació setmanal, amb una redacció petita, però professionalitzada, amb petits beneficis i, per tant, sostenible. Amb la qual cosa, va concloure que la llengua no és un problema, si hi ha una necessitat real del producte.

Joan Riera, subdirector del *Diario de Mallorca*, partí de la realitat que la premsa en català no ha quallat a les Illes, però el que sí que s'ha consolidat són els mitjans audiovisuals públics; i que si la premsa no ha quallat, és perquè no és rendible. Comentà

el cas del grup que edita un diari com el *Regió 7*, i que és rendible perquè allà, a Catalunya, hi ha prestigi del català.

Per exposar les raons de la no viabilitat del negoci de la premsa en català, cità un estudi sociolingüístic del professor Joan Melià; i concloué la seva intervenció dient que si hi hagués demanda, no hi hauria cap problema per fer premsa en català.

Benjamí Villoslada, director general de Desenvolupament Tecnològic del Govern de les Illes Balears, començà amb la cita "Think outside the box", dient que cal pensar en noves idees, cal esser creatiu, cal anar més enllà. És la immersió digital que canvia un munt de costums, introdueix moltes coses noves, com és el cas de Facebook que, en un instant, publica articles. Segons Villoslada, l'audiència no està en el lloc propi, la gent es mou amb el mòbil i, si vol una foto, connecta amb Instagram.

Proposà també, des de Política Lingüística del Govern de les Illes Balears, d'oferir un espai al Youtube si es feia en català. ■

